

คนเราจะลืมตัวตนของตัวเองได้จริงๆ เหรอ
ความรู้สึกแบบนั้น...
ความรู้สึกที่เหมือนเกิดใหม่อีกครั้ง
ช่วงเวลาที่ฟื้นขึ้นมาเห็นโลกอีกใบ
ชีวิต ภาษา ความทรงจำ และหัวใจดวงใหม่
เราสัมผัสมันได้จริงๆ ใช่ไหม

ภูเขา สายน้ำ ความรัก ความทรงจำ และ 'คุณ'

1

Call yourself with the name I gave you

สวีตเซอร์แลนด์...หรือที่เรียกสั้นๆ ว่า 'สวีส' ผมอยู่ที่นั่นตั้งแต่เริ่มจำความได้ ประเทศที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันตามดินแดนใหญ่ที่รายล้อมอยู่ อิตาลี เยอรมนี ออสเตรีย ฝรั่งเศส และลิกเตนสไตน์ ผมถูกสอนให้ทำความรู้จักกับ ข้อมูลพวกนี้ ที่นี้ขึ้นชื่อว่าเป็นประเทศในฝัน เต็มไปด้วยภูเขาและทะเลสาบ อากาศหนาวเย็นสุดขีดในหน้าหนาว แต่เย็นสบายในหน้าร้อน

ในบรรดาฤดูกาลทั้งหมด ฤดูที่ผมชอบที่สุดคือฤดูหนาว

สวีตเซอร์แลนด์มีประชากรเพียงแปดล้านกว่าคน ผู้คนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในซูริค เมืองที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ หลายคนมักเข้าใจว่าซูริคคือเมืองหลวง No...เมืองหลวงของสวีสคือกรุงเบิร์นต่างหาก ผมเคยเข้าใจแบบนี้มาก่อนเหมือนกัน แล้วก็เจอคนสอนเขกหน้าผากเข้าให้ โทษฐานที่จำไม่ได้สักที่ว่าที่ไหนเป็นที่ไหน จากนั้นระบบความจำก็แม่นยำจนไม่ถูกลงโทษจากคนสอนอีก

ที่นี่ใช้ภาษาหลากหลาย เยอรมัน ฝรั่งเศส อิตาลี โรมานซ์ และภาษาอื่นๆ อีกประปราย ผมถูกสอนให้ใช้ภาษาเยอรมันควบคู่ไปกับภาษาอังกฤษ ดูเหมือนภาษาอังกฤษที่ว่าจะมีวางลิ้นอยู่ในดีเอ็นเอของผมไปแล้ว ส่วนเยอรมันเพิ่งเรียนได้ไม่นาน จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากจะคิดว่ามันยาก และยังสื่อสารได้ไม่คล่องแคล่วสักเท่าไรหรอก

อีกหนึ่งภาษาที่ต้องเรียนคือภาษาไทย ภาษาที่ยากที่สุดในความคิดผม

ผมไม่เคยเข้าใจว่าทำไมต้องเรียนภาษามากมายขนาดนั้น จนกระทั่งเริ่มชอบน้ำเสียงของคนสอน ถึงได้รู้ว่าการเข้าใจในสิ่งที่เขาพูดทั้งหมดน่าจะรู้สึกดีขนาดไหน

หลังจากนั้นการเรียนภาษาก็กลายเป็นอีกหนึ่งสิ่งที่ผมชอบ

เขาเป็นคนไทย เกิดและเติบโตที่นี่ ในเมืองเอนเนทท์บัวร์เกน ส่วนหนึ่งของรัฐนอร์ทดาโคตา รัฐที่ตั้งอยู่ตรงส่วนกลางของประเทศ ที่ที่ผมอาศัยอยู่คือ 'Paty Resort' ชื่อสถานที่ซึ่งเพี้ยนมาจาก 'ปิติวัฒนา' นามสกุลของเจ้าของในภาษาไทย

ไม่กี่ปีก่อนเขาเป็นเพียงเด็กผู้ชายอายุสิบแปด ไหล่ของเขาค่อนข้างแคบ ตามแบบฉบับเด็กหนุ่มวัยกำลังโต ผิวของเขาขาวเนียน ผมคิดว่าคงเป็นลักษณะที่สืบทอดกันทางพันธุกรรม เพราะต้นตระกูลเขาเป็นคนรูปร่างผอมตัวสูง มีลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์ เขาเองก็มี แต่ไม่ได้ชัดเจนที่แค่ขยับก็เกิดลักษณะรอยบุ๋มข้างแก้มจะเกิดขึ้นเสมอเมื่อเขายิ้มกว้างจนตาหยี

ส่วนสูงของเขาค่อยๆ เพิ่มขึ้นจนถึงหนึ่งร้อยแปดสิบหก และอาจจะขึ้นไปแตะหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเร็วๆ นี้ ผมพูดโอเวอร์เกินไปไหมนะ

เขามีใบหน้ารูปไข่ ใบหน้าทรงเดียวกับลูกชายของนายหญิง... นายหญิงเป็นคำที่พนักงานทุกคนใช้เรียกผู้เป็นเจ้าของ เขาเองก็เรียกท่านด้วยคำนี้ แม่นายหญิงจะชอบให้เรียกว่าคุณย่ามากกว่า

ดวงตาของเขาไม่ถึงขั้นเรียวก แต่ก็ไม่โตจนเกินไป สีผมแท้จริงเป็นสีน้ำตาลเข้ม แต่เขาชอบทำสีผม สีทองคือสีโปรด และหยุดย้อมผมตั้งแต่กลับมาทำสีเข้มดั้งเดิม

สีธรรมชาติน่าจะเหมาะกับเขาที่สุดแล้ว ถ้าคะแนนเต็มสิบ จะได้จากผมไปร้อยคะแนนเลยล่ะ

เนียร์...ชื่อของเขาคือเนียร์ เป็นชื่อที่ออกเสียงง่ายที่สุดในบรรดาชื่อเล่นของมนุษย์ทุกคนในสวิตเซอร์แลนด์ ยอมรับว่าที่พูดมานี้ลำเอียงล้วนๆ

เนียร์อายุสี่สิบ เพิ่งผ่านวันเกิดไปไม่กี่เดือน สิ่งแรกที่เขาเลือกทำในงานวันเกิดคือดื่มแอลกอฮอล์ เขาบอกว่ามันอร่อย รสชาติขมปร่าคือ

เส้นที่ขึ้นเลิศที่ชวนลิ้มลอง เขาเคยถูกอาผู้เป็นที่รักห้ามปรามเรื่องพวกนี้ มาโดยตลอด ฉะนั้นต้องซัดให้เรียบทันที่เวลาของเขามาถึง

ผู้ชายคนนั้นคือคุณเจย์ คนที่เขานับถือเป็นแบบอย่าง คุณเจย์เคยเลี้ยงดูเขา ตอนไปอยู่เมืองไทยในช่วงที่ว่างตั้งแต่เนียร์ยังแบเบาะ ผมรู้จักเขา เราเจอกัน ครั้งล่าสุดตอนที่คุณเจย์มาสวิสพร้อมคนรัก เขาเป็นเซฟที่มีชื่อเสียง เป็นอาจารย์พิเศษ สอนวิชาพื้นฐานให้เด็กปีหนึ่งที่ลงเรียนด้านการโรงแรม เป็นเจ้าของโรงแรมปิติวัฒนาซึ่งนับเป็นธุรกิจหลักของครอบครัว ทว่าผมกลับไม่สนิทสนมกับเขาเลย

ผมไม่รู้เลยว่าใครคือคนสนิทของตัวเอง แต่ถ้าถามว่าใช้เวลาอยู่กับใครมากที่สุด แน่نونว่าเนียร์คือคำตอบ

ผมอยู่กับเขาในฐานะผู้ช่วย เนียร์ต้องการอะไร วันนี้ต้องทำอะไรไหน มีอะไรที่เนียร์ไม่จำเป็นต้องทำเอง ผมจะทำหน้าที่นั้นแทนทั้งหมด ความสัมพันธ์ของเราอยู่ในหมวดเจ้านายกับลูกน้อง แต่เนียร์ไม่ชอบสถานะนี้ เขาบอกว่ามันดูห่างเหิน เลยปรับความสัมพันธ์ขึ้นมาอีกหน่อย ผมกับเขา จึงเป็นเพื่อนกัน

แต่ผมไม่อยากเป็นแค่เพื่อน ชัวร์ว่าคุณเนียร์ไม่เคยสัมผัสถึงความรู้สึกนี้

ผู้คนในนิควัลเดินมีทั้งสิ้นสี่หมื่นกว่าคน แล้วเพราะเหตุผลข้อไหน ที่ทำให้ผมหลงรักเขากันนะ

คุณเนียร์ทั้งดี้อ หัวรั้น เอาความคิดตัวเองเป็นที่ตั้ง ชอบแบล้งให้นายหญิง ปวดหัวบ่อยๆ พุดจาตรงไปตรงมา จนบางครั้งก็กลายเป็นไม่รักษาน้ำใจคนฟัง ทั้งหมดนี้คือตัวตนของนายเล็กในสายตาคคนอื่น พนักงานในรีสอร์ทต่างพูดกันว่า ฉายาเจ้าดื้อไม่ได้สร้างขึ้นได้ง่ายๆ แต่คุณเคยเห็นความอ่อนโยนไม่ว่าด้วยแววตา ท่าทาง รอยยิ้ม แม้แต่การกระทำจากเขาหรือเปล่า

ผมเคยเห็น ตอนที่คุณพีช...แฟนของคุณเจย์มาที่นี่

นายเล็กของผมช่างแสนอ่อนโยน

เนียร์ชอบคุณพีช ผมรู้...ดูออกตั้งแต่เห็นสองคนนั้นวิถีไอคอลลีคุยกัน ช่วงที่กลับมาจากเมืองไทย ช่วงที่คุณเจย์ยังไม่คืนดีกับคุณพีช หรือช่วงที่เขา

เรียนจบใหม่ๆ แล้วผมก็รู้ด้วยว่าอาการ 'อยากถูกรัก' เป็นยังไง
 ความรู้สึกที่ผมมีให้เขาคือความรู้สึกที่เขามิให้คุณพีช ต่างกันตรงที่
 เขาไม่ต้องการให้คุณพีชรักตอบ จะด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่
 ซึ่งผมไม่ใช่

อาการอยากถูกรักที่ว่า...มันเป็นอย่างนี้เอง

"มีพัสดุมาส่ง ออกไปรับให้ที"

ประโยคนี้ดังกึ่งเบาๆลอยมาทางด้านนอกระเบียง คิดว่าคงเป็นคำสั่งที่ส่งตรง
 มาถึงผม เพราะพ่อบ้านอีกคนกำลังจ่ออยู่กับหิมะกองโต โดยไม่มีทีท่าว่า
 จะวางมือจากตรงนั้น เขาใช้ไม้กวาดจัดการน้ำแข็งที่ยังหลงเหลือ

ก่อนหน้านี้ช่วงกวาดหิมะมาจัดการไปรอบหนึ่งแล้ว ทว่าก็ยังไม่หมด
 จุดที่เหลืออยู่คือบริเวณที่เนียร์เดินออกมาปั่นตุ๊กตาหิมะไปเมื่อช่วงสาย

เขาอยู่ในห้องนอน ผมแยกตัวออกมาเมื่อเสิร์ฟอาหารเข้าให้เขาแล้ว
 สวมเสื้อกันหนาวยาวถึงข้อเท้า ก่อนเดินออกมาช่วยพ่อบ้านกวาดหิมะ
 ตรงลานด้านนอกรีสอร์ท

ไม้กวาดพองไวข้างต้นไม้ใหญ่ซึ่งปกคลุมด้วยสีขาว ระมัดระวัง
 ไม่ให้ล้มไปโดนตุ๊กตาหิมะของนายเล็ก ก่อนเดินไปหาบุรุษไปรษณีย์ เขายืนฟัง
 รถส่งของรออยู่ตรงทางเข้า เรือนกายหนาวสัน ส่งสายตาแกมบังคับมาให้ผม
 จังหวะผีเท้าผมจึงเร็วขึ้น ดูท่าเขาคงอยากจะไปส่งจดหมายบ้านอื่นเร็วๆ

เขาเลิกคิ้วเมื่อเห็นว่าผมยื่นฮอตแพ็กไปให้ แต่เขาก็ไม่ได้ถามอะไร
 รับมันไว้แล้วกล่าวขอบคุณกลับมา

"หิมะเยอะไหม" พร้อมภาษาเยอรมันที่ผมพอเข้าใจ

ผมพยักหน้ารับ ภาพด้านหลังของบุรุษไปรษณีย์ปกคลุมด้วยสีขาว
 เกือบทั้งหมด ไม่เว้นแม้แต่บ้านพักของรีสอร์ทซึ่งสร้างไว้ตามเนินเขา
 มีไฟส่องสว่างผ่านบานหน้าต่างออกมา ทำให้รู้ว่าแขกส่วนใหญ่ชุกกายรับไออุ่น
 ข้างใน

เป็นภาพที่ผมคุ้นชิน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่างดงามขึ้นทุกปี เพราะแบบนี้
 คนที่เข้ามาใช้บริการรีสอร์ทถึงต้องแย่งกันจองห้องพักล่วงหน้าเกือบหกเดือน

คุณบุรุษไปรษณีย์เดินกลับไปทิ้งรถ กระโดดขึ้นนั่งบนตำแหน่งคนขับ เมื่อมอบพัสดุให้ผมเสร็จแล้ว ความสนใจของผมเลยตกไปอยู่กับของสองชิ้นในอ้อมแขนแทน

ผมหยิบมันขึ้นดูระหว่างที่เดินกลับเข้าไปยังตึกใหญ่ ของชิ้นแรกคือจดหมายแสดงความยินดีกับความสำเร็จในการเขียนแอพฯ ช่วยผู้พิการ แต่มีสเตอร์แพท แพทมาจากตัวอักษรภาษาอังกฤษในชื่อจริงของเขา และเขาใช้ชื่อมีสเตอร์แพทเป็นนามแฝงในวงการซอฟต์แวร์ แน่แน่นอนว่าจดหมายถูกส่งมาจากมหาวิทยาลัยที่เขาเรียนจบมา

เนียร์เรียนจบด้านวิศวกรรมคอมพิวเตอร์จากสถาบันชั้นนำในเมืองซูริค เขาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นตอนช่วงเปิดเทอม มีคนรู้จัก มีสังคม มีเพื่อนอีกหลายคนที่ผมพยายามจะจดจำชื่อหนุ่มสาวตาน้ำข้าวพวกนั้นให้ได้

ของอีกชิ้นคือกล่องพัสดุใบใหญ่ จำหน้าถึง 'Narapat Pitiwattana' ชื่อและนามสกุลจริงของเขา จากพีเอสไอซีเอส...พิชชากร คุณพีช...

อยู่ดี ๆ ปลายเท้าก็หยุดเคลื่อนไหว ทั้งที่อีกไม่ถึงสิบก้าวจะเดินถึงห้องนอนของเขาอยู่แล้ว

จะส่งมาทำไมนัก คราวก่อนก็ส่งเสียมาให้เนียร์ไม่ใช่หรอ ของขวัญวันเกิดที่นายเล็กชอบที่สุดนั่นนะ...ส่งแล้วจะส่งอีกทำไม

คำถามพวกนี้ไม่ควรหลุดออกมาจากความคิดผม ไม่ได้ หยุด...หยุดเดี๋ยวนี้เลย

ลมหายใจอุ่น ๆ แทรกผ่านอากาศหนาวเย็น ผมขยับตัวอีกครั้งเมื่อความคิดแย้งๆ ถูกไล่ออกไปแล้ว

ห้องนอนของเนียร์อยู่ในมุมที่ดีที่สุดของรีสอร์ต ขนาดกว้างกำลังดี หูหรรสกับตำแหน่งว่าที่เจ้าของ ตรงกลางเป็นเตียงนอนขนาดใหญ่ เขามักจะวางเสดโฟนและเครื่องเล่นเพลงไว้มือถือนอน ใช้ฟังก่อนหลับไหลหรือเวลาที่คิดอะไรไม่ออก อีกมุมหนึ่งคือโต๊ะทำงาน จุดที่เขาใช้วิดีโอคอลล์คุยกับคนที่ไทยบ่อยๆ ที่ตรงนั้นมีแล็ปท็อป ไอแพด ไซควง หนังสือ ปากกา ดินสอ สมุด อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อีกมากมายที่ผมจำชื่อไม่ได้

ดูเหมือนเขากำลังเขียนเว็บไซต์อะไรสักอย่างร่วมกับผองเพื่อน ผมไม่รู้...
เขาไม่ชอบให้ใครเข้าไปยุ่งกับงานส่วนตัว

ข้าวของในมือถูกวางลงบนโต๊ะกระจกด้านหน้าโซฟา ตรงนี้เป็นมุมพักผ่อน
ของเขา และเขาควรนอนพัก ไมก็ดูซีรีส์อยู่ตรงนี้

คุณเนียร์ไปไหน

เสียงนั้น...เสียงน้ำกระเพื่อมไหลจากสระว่ายน้ำตรงระเบียง จุดที่อยู่
เหนือน้ำทะเลราวสามพันฟุต เห็นวิวภูเขาเบอร์เกนสตัดอกกับทะเลสาบลูเซิร์น
ได้ถนัด ถ้าเนียร์ไม่อยู่ในห้อง...ก็ต้องอยู่ข้างนอก

ถึงจะปรับอุณหภูมิน้ำในสระได้ก็เถอะ แต่อากาศหนาวขนาดนี้ยังจะ
ว่ายน้ำเล่นอีกหรือครับ

"มีพัสดุมาส่งครับ"

ผมเปล่งเสียงบอกเมื่อก้าวมาถึงขอบสระ หากคนถูกเรียกกลับไม่สนใจ
เขาฝั่งร่างกายลงสู่ใต้น้ำ แหวกว่ายอย่างสบายใจ ทำเหมือนมองไม่เห็น
สิ่งที่เมื่อกี้เห็นผมเข้าเต็มๆ

"พัสดุจากคุณพีช"

ผมขยับเท้าถอยหนีหยดน้ำซึ่งกระเซ็นมาโดนเพราะใครอีกคนเผลอพรวด
ขึ้นมากะทันหัน เนียร์ถอดแว่นตาว่ายน้ำออกจากศีรษะ โยนมันไว้บนพื้นด้านข้าง
โกยออกซิเจนเข้าปอดในจังหวะที่เดินขึ้นจากสระพร้อมกางเกงชุ่มน้ำสีทึบ
เบนเป้าหมายไปยังพรมเช็ดเท้า ย่ำซ้ำๆ สองสามทีเพื่อขับเอาน้ำบนเท้าตัวเองออก
กระนั้นพื้นห้องก็ยังคงต่างเป็นดวงๆ เพราะน้ำจากกางเกงตัวเก่า

ผมเดินตามเข้าไปด้านใน กดรีโมตปิดเครื่องปรับอากาศเพื่อไม่ให้
เจ้าของห้องรู้สึกหนาว ส่วนเขาหยุดอยู่ตรงตะกร้า ใช้ปลายนิ้วล้วงลึกเข้าใต้น้อผ้า
แล้วเกี่ยวอาภรณ์ชิ้นนั้นออกจากเรือเขา

เปลือย ไซ้ เนียร์กำลังเปลือย ภาพที่เห็นคือร่างกายด้านหลัง หัวจรดเท้า
ยาวาวๆ ก้าวไปรอดตรงตู้เสื้อผ้า หน้าที่ของผมคือหยิบผ้าเช็ดตัวมายื่นให้เขา
แล้วถ้าเดินอ้อมไปด้านหลัง...

"จิ้น เร็วๆ"

ชื่อเล่นผม...

"ฉันเมื่อยแล้วนะ หนาวด้วย"

"คะ...ครับ จะไปเดี๋ยวนี้" จะไม่หนาวได้ยังไงเล่า ก็เล่นยืนตัวเปียกโล่งใจ
แบบนี้ ถึงจะปิดแอร์ไปแล้วก็เถอะ

ผมบิดตาลงข้างหนึ่ง ทำให้มองไม่เห็นสะพานและบริเวณเชิงกรานของเขา
คิดว่าผ้าเช็ดตัวบนไม้แขวนมาคล้ออกจนตึง แล้ววกมันขึ้นในระดับที่สายตา
ไม่สามารถมองเห็นตั้งแต่สะดือลงไปพลงค่อยๆ กระเถิบตำแหน่งเข้าหา

"ดูทำเข้า ฉันไม่ใช่ผีนะ"

ไม่รู้หรือว่าคุณเนียร์กำลังมีสีหน้าแบบไหน ผมไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมอง
กลัวว่ามีมือไม่อ่อนแล้วจะทำให้ผ้าที่ถือบังอยู่ต่ำลงกว่าเดิม ไม่เอาหรือ
ส่วนกลางลำตัวที่เขาไม่เคยอายนะ ผมไม่อยากรองเลยสักนิด

"ทำเหมือนไม่เคยเห็น"

ขนาดแค่นี้ยีนเสียง ลมร้อนยังพัดเข้าหน้าผมเต็มๆ เนียร์รับผ้าเช็ดตัว
แล้วพอมผมกล้าสบตาเขาอีกครั้ง ลมที่วาก็แทบกลายเป็นพายุเสียให้ได้

"ก็ตอนนั้นคุณเนียร์ยังเด็ก"

"เด็กที่ไหน เห็นครั้งแรกก็ตอนฉันสิบเจ็ดสิบแปด" เขายักไหล่
พันผ้าเช็ดตัวคลุมส่วนล่างอย่างไม่เร่งรีบ "หรือเพราะตอนนั้นมันโตแล้ว?"

ในภาษาอังกฤษมีคำไหนที่จำกัดความความเป็นเนียร์ได้ดีกว่า
'He knows everything about himself' อีกไหมครับ รู้ทุกอย่าง รู้ทุกเรื่อง
เกี่ยวกับตัวเอง ซึ่งผมก็พอรู้ว่าคำพูดในประโยคเมื่อครู่แฝงที่เล่นที่จริงไว้
หลายความหมาย อย่างน้อยๆ คำว่าโตแล้วของเขาก็ไม่ได้หมายถึงอายุก็แล้วกัน

เขาพูดถึงสระว่างกายต่างหาก ไหลขยายกว้างขึ้น ส่วนสูงที่มากกว่า
เพื่อนฝรั่งบางคน โบหน้าหล่อเหลา แฉงอกแข็งแรง หน้าท้องแต่มลอนนิตๆ
และยังซัดได้อีกหากออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง ต้นขา สะโพก แล้วก็...ตรงนั้น
ตรงที่ผู้ชายทุกคนต้องมี

เขากลายเป็นเด็กหนุ่มวัยสิบที่เซ็กซี่ที่สุดสำหรับผม

ไม่เคยสังเกตเลยว่าร่างกายของเขาเปลี่ยนแปลงไปมากขนาดไหน

จนกระทั่งได้ลองสัมผัสมันด้วยตัวเอง คินนั้น...หลังคุณเจยกกลับไปไม่ถึงสองเดือน
เนียร์อยากสู้อยากกลอง อยากทำอะไรที่ผู้ใหญ่เขาทำกัน

นายเล็กเข้าเว็บไซต์ติดเรต...นั่นแหละ เขาอาร์มณพฟุ้งฟล่าน อยากรู้ว่า
ความสุขหลังแตะสวรรค์เป็นยังไง

เราสองคนทำเรื่องนั้นด้วยกัน ไม่ใช่แค่ครั้งเดียว แต่ก็ยังอยู่ในสถานะนี้
สถานะที่ผมไม่อยากเป็นเลย

"ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัว..."

"เดี๋ยว" ผมสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อเขาสวนกลับมาทันควัน เนียร์ผูกปมบนเรียวคิ้ว
กดเสียงเข้มระหว่างเอ่ยต่อ "อย่าแทนตัวเองว่าผม บอกก็รอบแล้วว่าให้แทนตัวเอง
ด้วยชื่อ"

ชื่อ...

"ชื่อที่ฉันตั้งให้มันไม่ดีหรือไง"

หมายถึงชื่อเล่นที่เขาตั้งให้ ซึ่งก็ไม่ใช่ชื่ออื่น คำว่า 'จिन' ที่ทุกคนใช้เรียก
เนียร์เป็นคนตั้งชื่อนี้ขึ้นมา

ชื่อเล่นจริงๆ ที่พ่อแม่ตั้งให้...ไม่มี ผมไม่มีครอบครัว ตั้งแต่จำความได้
ก็ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ แต่ผมไม่ได้รู้สึกขาดอะไร เพราะนายหญิงก็เป็นทั้งพ่อและแม่
ส่วนเนียร์ เขาเหมือนคนที่สร้างตัวตนผมขึ้นมา

"ไม่ถนัดครับ แทนตัวเองด้วยชื่อเล่นแล้วรู้สึกแปลกๆ"

"ไม่อยากได้ยินชื่อตัวเองบ่อยๆ เหมอ"

"...?"

"แปลกจัง ฉันอยากได้ยินนายเรียกตัวเองด้วยชื่อบ่อยๆ จะตาย"

ชอบพูดให้ลมร้อนพัดใส่ตัวผมอยู่เรื่อย

เนียร์ไม่ได้คิดอะไรกับผม เขาพูดจาตรงดิ่งเป็นไม้บรรทัดมาตั้งแต่ไหนแต่ไร
ผมไม่ควรรู้สึกดีใจ เข้าข้างตัวเอง หรือคิดในเรื่องที่ไม่ควรคิดด้วยซ้ำ ถึงคุณพีซ
จะไม่เคยคิดกับเขาเกินพี่น้อง เขาเองก็ทำใจได้แล้ว แต่เขาก็แสดงออกอยู่เสมอว่า
หัวใจทั้งดวงเป็นของใคร

ทั้งที่เรา...

ช่างเถอะ

"จะปล่อยให้ฉันยืนไปก่อนบนอย่างนี้อีกนานไหม"

"..."

"อีกนิดผ้าเช็ดตัวจะหลุดอยู่ละ ถ้าหลุดไปนี่ปิดตาข้างเดียวไม่ทันนะ"

"ครับๆ ทราบแล้ว ผม... ผมก้มศีรษะน้อยๆ อย่างขอภัย "จินจะเลือกเสื้อผ้าให้..."

"ตอนไหน"

"ตอนนี้..." แล้วหยุดชะงักเมื่อคนตรงหน้าปล่อยเสียงหัวเราะบางเบา รวากับพอใจที่แก้มได้ชะอย่างนั้น

เขายกสองแขนขึ้นกอดอก ผมจึงหันหน้าเข้าหาตู้ไม้เนื้อหนา เลื่อนประตูด้านหน้าออกแล้วหยิบกางเกงชั้นใน กางเกงขายาว และสเว็ตเตอร์คอเต่าสีสว่างกลับมาให้เจ้าตัว

"ให้จินใส่ให้ด้วยไหมครับ"

"เดี๋ยวฉันใส่เอง" เขาวางก่อนคว้าของทั้งหมดไปจากมือผม "นายไปแกะพัสดุให้ฉันหน่อย เอาของพีพีช"

"แล้วจากมหา'ลัย..."

"ศาสตราจารย์บอกฉันไว้แล้วว่าช่างโนเป็นอะไร ของพีพีชฉันยังไม่รู้"

"ครับ"

ผมเอ่ยรับเพียงคำสั้นๆ ปล่อยให้เขาจัดการกับเสื้อตัวใหญ่ แล้วผลัดเดินมาหยิบคัตเตอร์ซึ่งวางไว้ที่เดียวกันกับกล่องพัสดุ เขาคงหยิบออกมาตัดงานก่อนออกไปว่ายน้ํา เศษกระดาษเลยกระจัดกระจายเต็มโต๊ะกระจก รวมถึงพรมผืนนุ่มด้านล่าง ผมโกยเศษขยะบนโต๊ะมากองรวมกัน แล้วหันมาตัดเชือกบนกล่องพัสดุ

ด้านโนเป็นอัลบั้มรูป มีคุณพีช คุณเจย์ เนียร์ คงเป็นรูปถ่ายตอนไปเที่ยวด้วยกันในเมือง ซึ่งผมไม่ได้ไปด้วย อันที่จริงไม่มีความจำเป็นต้องตามเนียร์ไปทุกที่อยู่แล้วถ้าเขาไม่อยากพาไป เลยไม่ทราบว่าเขาไปที่ไหนกันบ้าง

ของโนมือถูกคว่าเอาไปโดยผู้เป็นเจ้าของ นายเล็กของผมใส่เสื้อผ้า

เสรีจเรียบร้อย ผมชอบเวลาเห็นเขาใส่เสื้อคอเต่า ทรงเสื้อรับกับรูปร่างของเขา ได้อย่างดีเยี่ยม เนียร์ก้าวไปยังโซฟาแล้วทิ้งตัวนอนตามความยาว มือข้างหนึ่ง ใช้หนูนตรีชะเป็ยกขึ้น วางอัลบั้มรูปลงบนหน้าห้อง ประคองด้วยมืออีกข้าง พลางใช้ปลายนิ้วเปิดมันทีละหน้า

รูปถ่ายของเขาในอัลบั้มมีแต่รอยยิ้ม มีแต่ความสุข บางรูปยิ้มจนเห็น รอยปุ่มข้างแก้ม...นี่ล่ะคือความอ่อนโยนที่ผมเคยบอก

ก่อนหน้านี้เขาวางผ้าขนหนูผืนน้อยไว้บนไหล่ของผม แทนคำสั่ง ที่ปราศจากคำพูดว่าต้องการให้ทำอะไรต่อ ผมเคลื่อนตัวเข้าไปนั่งลงบนพื้นพรม หยิบผ้าขนหนูออกจากไหล่ และใช้มันซับความชื้นบนศีรษะให้เขา

เขามองไม่เห็น ถ้านั่งในตำแหน่งนี้ แต่ผมมองเห็นเขา...เนียร์กำลังคลี๋ยิ้ม บ้างก็ขำกับความบ้าๆ บอๆ ที่ถูกชะภาพที่ผลของตัวของ

ผมไม่ชอบ...เรียกว่าอะไรดีล่ะ อัจฉาเหวอ

ไม่เหวอ ผมไม่ได้อัจฉา

"คุณเนียร์..."

แค่อยากเป็นคนที่เขาหลงรักก็เท่านั้น

"เรียกเนียร์เฉยๆ"

"ครับ..."

"ไม่เอาคำว่าครับ เป็นเพื่อนกันก็พูดสบายๆ ดี ถ้ามีคำว่าครับทุกประโยค ก็เป็นเจ้านายกับลูกน้องแล้ว" ภาษาไทยนี่...เข้าใจยากจริงๆ นะครับ ทำไมต้องทำเหมือนโมโหผมด้วยก็ไม่รู้ อ่า...ไม่เป็นไร เนียร์ไม่ได้จริงจัง เขาไม่ได้โมโหจริงๆ สักหน่อย

"เรื่องของเรา" มือซึ่งง่วนอยู่กับรูปถ่ายค่อยๆ ผ่อนความเร็วลง เขา ไม่แยงขึ้นมามอง หากยังเห็นได้ชัดว่าคิ้วเข้มเล็กขึ้นสูง "นายหญิงต้องว่าแน่ๆ ถ้ารู้ว่าเรา..."

เดี๋ยวก่อนนะ คำนี้ในภาษาไทย...

"Make love" ไม่ๆ...ต้องอีกคำหนึ่งสิ "Sex"

เท่านั้นครูสอนภาษาของผมก็วางอัลบั้มรูปลงบนโต๊ะกระຈก เปลี่ยนท่าที่

จากนอนหงายเป็นนอนตะแคง หันหน้ามาทางผม เพ้าสีระชะไว้ด้วยแขน
ผมลดมือลงบนตักพร้อมผ้าขนหนูผืนที่ใช้ซับน้ำจากเส้นผมให้เขา

"ใช้คำว่ามีอะไรกันก็ได้"

ใกล้ซะมัด...อีกแค่นิดเดียว ปลายจมูกของผมจะแตะปากกลางของเขา
อยู่แล้ว

"มีอะไรกันไง"

"แล้วมีอะไรหรือ"

"เฮ้ ไม่ใช่ให้ถามกลับนะ 'อะไร' ที่ฉันพูดถึงไม่ใช่ What" เขา
พ่นลมหายใจเล็กๆ เหมือนแสร้งทำเป็นขี้ใจเต็มแก้ว ทว่าแววดากกลับไม่ฉาย
อารมณ์จำพวกนั้น "ประโยคเมื่อกี้ที่นายพูดมา ที่ฉันบอกให้ใช้คำว่า 'มีอะไร'
ตรงนี้นะหมายถึง Sex ต่างหาก"

เป็นแววดาที่ทำให้อยากปิดหูปิดตา ไม่ต้องการเข้าใจภาษาไหน
ในโลกใบนี้อีกเลย แม้จะแค่ภาษาเดียวกันก็ตาม มันเหมือน...เขาเอ็นดู
ผมสัมผัสได้ถึงความรู้สึกแบบนี้ แต่การเจาะจงไปเลยว่าเขารู้สึกยังไง
คือการเข้าข้างตัวเองนะครับ

"ทำไมล่ะ มีเช็ทกันแล้วทำไม"

"เปล่า" ผมส่ายหน้าช้าๆ "แค่คิดเฉยๆ ว่านายหญิงต้องว่าเราแน่ๆ"

"ไม่หรือ คิดมาก ท่านอยากให้ฉันกับนายลงเอยกันจะตาย"

ข้อนี้เป็นเรื่องจริง...นายหญิงเคยพูดว่าถ้าเนียร์หาแฟนไม่ได้ ก็ให้ลอง
คบกับผม ชัวร์ว่าเนียร์ปฏิเสธทำเดี่ยวหลังได้ยินเธอพูดแบบนี้

"แต่ก็อย่าเอาไปบอกนายหญิงล่ะ อ้อ คนอื่นด้วย Don't tell anyone, ok?"

"เนียร์ไม่อยากจะลงเอยกับจินหรือ"

"ไม่ใช่ไม่อยากจะลงเอย แต่เราไม่ได้เป็นแฟนกันนี่ ไม่ได้ชอบกันด้วยซ้ำ
ความสัมพันธ์แบบ Friends with benefits ไง เอาไว้ถ้าฉันชอบนาย เราค่อยว่ากัน
อีกที"

เขาไม่ได้ชอบผม ความสัมพันธ์ของเราไม่มีอะไรลึกซึ้งทางใจ ยกเว้น
ทางกายในเรื่องอย่างว่า เมื่อถึงจุดหมายแล้วก็จบกัน ต่างฝ่ายต่างมีความสุข

ไม่มีข้อผูกมัดจนเกิดเรื่องวุ่นวาย ผมเคยเห็นคนพิมพ์คำนี้มานักต่อนัก
ในอินเทอร์เน็ต มันเป็นคำที่ดูเหมือนจะได้รับผลประโยชน์กันทั้งสองฝ่าย

ขอยืนยันว่าเขารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเองจริงๆ เพราะเนียร์ไม่เคยอะใจ

ในความรู้สึกของผมเลย

ดังนั้นคำว่าได้รับผลประโยชน์จึงไม่มีจริง

ทำไมครับ...ทำไมนายเล็กของผมถึงมองไม่เห็น

ทั้งที่เราใกล้กันแค่นี้ แต่ทำไมหัวใจของเขาช่างไกลแสนไกลเหลือเกิน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)